

1

Suzanne Liu leefde voor dagen als deze, dagen waarop de wereld één groot spel leek en de zoete geuren van succes en fortuin als salie en lavendel in de lucht hingen.

Liu – achter in de dertig, aantrekkelijk, lang en stijlvol gekleed – arriveerde twee uur vóór de belangrijke afspraak op haar werk in Lower Manhattan. Ze opende de deur van het hoekkantoor met zijn adembenemende uitzicht op de Hudson River, stapte naar binnen, sloot de deur en liet alles een moment lang op zich inwerken.

Links aan de binnenmuur hingen haar bul van Yale en een foto waarop ze als Lady Macbeth stond in het eerste en enige jaar waarin ze de gerenommeerde Drama-master op de universiteit had gevolgd. Ze keurde ze geen blik waardig.

In plaats daarvan was haar aandacht op de rechtermuur gericht, waar drie ingelijste boekomslagen van de succesvolle non-fictie-schrijver Thomas Tull hingen.

Ze deed een stap in de richting van het omslag van Tulls recentste boek *Doctor's Orders*, dat al drieënzestig weken hoog in de bestsellerlijst stond en nog geen enkel teken van terugval vertoonde.

Liu bestudeerde Tulls auteursfoto, en ze voelde onwillekeurig hoe haar hart sneller begon te kloppen. Mijn god, hij was knap en fotogeniek. Zijn charisma leek op je af te komen.

Tull was begin veertig, hij was stevig gebouwd, en zijn gebeitelde gelaatstrekken werden bekroond met een dikke bos peper-en-zoutkleurig haar. Hij had doordringende grijsblauwe ogen en een glimlach die zo oogverblindend was dat hij er een groot deel van

zijn vrouwelijke lezers aan te danken had. Tulls goede voorkomen overrompelde mensen, en dat was iets wat Liu niet moest overkomen.

Niet vandaag. Niet nu er zoveel op het spel staat. Mijn hele carrière eigenlijk.

Die laatste gedachte bezorgde haar bijna een paniekaanval, dus Liu liep snel naar het bureau om haar handtas, de grote latte en de tas met manuscripten neer te zetten. Ze ging zitten, sloot haar ogen en dwong zichzelf diep adem te halen.

Nadat ze een kwartier had gemediteerd, was ze kalm genoeg om te focussen op deze dag en hoe hij volgens haar moest verlopen.

‘Ik heb Thomas Tull grootgemaakt,’ mompelde ze in zichzelf. ‘Hij is van mij, Tull is nog steeds van mij. En niemand zal me dat afnemen.’

Ze zei het vijf keer voordat ze haar ogen opende en glimlachte. Dit wás haar dag. Ze voelde het aan haar water.

Ze pakte een schrijfblok en in het daaropvolgende uur nipte de hoofdredacteur van Alabaster Publishing van haar latte en schreef vier onderhandelingsscenario's, waar allemaal gigantische bedragen mee gemoeid waren. Want dat zou het toch worden. Een gigantisch bedrag. Dat wist Liu zeker. Gezien Tulls megasuccessen moest het wel een puissant bedrag worden. En hij had laten weten dat hij niet afwijzend tegenover andere partijen stond.

Nee, natuurlijk niet.

Om kwart over acht klopte Bill Hardaway, de oprichter en uitgever van Alabaster, op haar deur en liep naar binnen.

‘Klaar om het gevecht aan te gaan?’ vroeg Hardaway terwijl hij tegenover haar ging zitten.

‘Altijd, Bill,’ zei Liu. ‘Wanneer heb ik ooit verzaakt?’

‘Als het maar niet ons faillissement betekent, Suzanne.’

Hardaway was begin vijftig, en hij werd nogal eens onderschat omdat hij er als een saaie professor uitzag. Maar terwijl andere uitgeverijen om hem heen jammerlijk sneuvelde, was het hem gelukt om een bloeiend bedrijf te runnen. Hardaway had een goede neus voor boeken die een snaar raakten en bestsellers werden, en tegelij-

kertijd wist hij de uitgaven van zijn onderneming binnen de perken te houden.

‘Wat is onze bovengrens?’ vroeg ze.

Hardaway haalde zijn schouders op. ‘Dat weet ik nog niet. Maar we mogen hem niet kwijtraken.’

‘Dat zal niet gebeuren, Bill,’ zei ze. ‘Dat beloof ik je.’

2

Bill Hardaway stond op. ‘Dan hou ik je aan die belofte, Suzanne. Sorry dat ik jullie handjeklap moet missen. Cynthia heeft onderzoeken waar ik bij moet zijn.’

Hardaways derde vrouw was hoogzwanger van een tweeling. Ze was in het tweede trimester, en de zwangerschap werd als risicovol beschouwd.

‘Natuurlijk, Bill,’ zei Liu. ‘En maak je geen zorgen, ik heb alles onder controle. Doe de dingen die je moet doen, als je weer terug bent, trekken we een fles champagne open.’

Nadat Hardaway was vertrokken, probeerde ze zich weer op haar schrijfwerk te concentreren. Een kwartier later werd er opnieuw op haar deur geklopt.

Thomas Tull stak zijn hoofd om de deur en zond haar zijn oogverblindende glimlach. ‘Hoe is het met mijn favoriete redacteur?’ zei hij flemend.

Liu stond op, ze voelde zich enigszins opgejaagd. ‘Je bent veertig minuten te vroeg, Thomas.’

‘Ik wist dat jij hier al zou zijn, en zoals je begrijpt heb ik zelf ook nog wel wat meer te doen vandaag,’ zei Tull. Hij liep naar haar toe, nam haar handen in de zijne en blies een kus op iedere wang. ‘Zoals altijd zie je er weer fantastisch uit, Suzanne.’

Ze probeerde de sprankeling die door haar heen ging te negeren en zei: ‘En jij ziet er beter uit dan ooit. Bleek je die tanden nu wel eens?’

Hij grinnikte. ‘Dat hoeft niet. Ik heb goede genen.’

‘Wil je iets drinken?’ vroeg ze terwijl ze allebei gingen zitten.

‘Nee, dank je,’ zei hij. ‘Komt Bill ook nog?’

‘Cynthia heeft onderzoeken vandaag, hij heeft je aan mij toevertrouwd.’

Tull lachte. ‘Oké. Zodra we hier klaar zijn, zal ik je een uitgebreide synopsis van mijn volgende boek mailen. Het gaat over de Family Man-moorden die in Washington DC en omgeving hebben plaatsgevonden.’

Daar had Liu over gehoord. Wie niet? ‘Heb je daar bijzondere informatie over?’ vroeg ze.

‘Die heb ik binnenkort,’ zei hij. ‘Ik ben er al een paar keer geweest om research te doen. Elke keer als ik vertrek, vraag ik me af waarom. Maar het verhaal heeft me gegrepen, Suzanne, en je weet wat dat betekent.’

Dat wist ze. Tull hield ervan om zich volledig onder te dompelen in zijn onderwerpen. En als hij er helemaal in zat, wist hij met een opmerkelijk verhaal te komen, een verhaal dat de lezer altijd bij zou blijven.

‘Ja, dat weet ik,’ zei Liu. ‘Ik ben er altijd al bij geweest, toch?’

‘Niet altijd,’ zei hij.

‘Niemand anders had je een contract voor *Electric* gegeven, Thomas.’

Hij gniffelde. ‘En kijk wie er goed heeft verdiend aan een van de karigste voorschotten ooit.’

‘We hebben er allemaal goed aan verdiend,’ zei Liu, die op haar stoel verschoof. ‘Ik meen me te herinneren dat jij van de eerste royalty’s een Tesla hebt gekocht. Het blijft een feit dat we er alles aan hebben gedaan. Wij hebben je grootgemaakt.’

Tulls gezicht betrok. ‘Ik heb mezelf grootgemaakt, Suzanne. Bill en jij hebben me daarbij geholpen, en daar zal ik altijd dankbaar voor zijn. Maar jullie bod moet een afspiegeling van de marktwaarde en de interesse in mijn werk zijn. ‘Ik verwacht jullie beste bod voor de wereldwijde rechten om vijf uur.’

‘Wereldwijde rechten?’ zei ze. ‘Ons beste bod?’

‘Geen onderhandelingen, ik wil dat het helder blijft,’ zei hij terwijl hij opstond. ‘Ik wil de komende jaren een huis, een zakenpartner en een duidelijk inkomen. Zo simpel is het.’

‘Dit is simpel, en je hebt een zakenpartner,’ zei Liu, die hem bezorgd naar de deur volgde.

‘We zullen het zien,’ zei hij terwijl hij opnieuw twee kussen langs haar wangen blies. ‘Dat de beste redacteur en de beste uitgeverij het mag winnen. En onthoud: het is niet persoonlijk. Het is puur zakelijk. Wat er ook gebeurt, ik hou van jou en Bill.’

‘Natuurlijk,’ zei ze met een dapper glimlachje. ‘Veel succes.’

Tull grijnsde en liep weg terwijl hij op zijn telefoon keek. ‘Ik stuur je nu de synopsis. Ik zou het maar snel lezen als ik jou was,’ zei hij haar over zijn schouder.

‘Ik ga het meteen doen,’ zei Liu, die zich naar haar bureau haastte.

Een uur later schudde Liu haar hoofd in verwondering en ontzag. Hoe lukte het Tull toch altijd om zo’n sterke invalshoek te vinden? Hoe kreeg hij zoveel mensen aan de praat? Zelfs de mensen die iets te verliezen hadden!

Haar telefoon ging.

‘Sorry dat ik niet eerder heb gebeld,’ zei Hardaway. ‘Cynthia is opgenomen in Lenox Hill, en op de afdeling waar ze ligt, is geen bereik.’

‘Opgenomen? Ik dacht dat ze alleen maar een paar onderzoeken kreeg.’

‘Dat was ook zo, tot ze begon te bloeden.’ De uitgever zuchtte. ‘Het was in de spreekkamer van de gynaecoloog. Alles is nu onzeker.’

‘O, god,’ zei Liu. ‘Wat spijt me dat, Bill. Ik zal aan jullie denken.’

‘Dank je,’ zei hij. ‘Hoe was Tull?’

‘Zelfingenomen,’ zei ze. ‘Maar dat mag hij zijn. Zijn synopsis is geweldig, bestsellermateriaal dat net zo sterk is als zijn voorgangers. Misschien nog wel sterker.’

‘Ik wou dat we hem konden klonen,’ zei hij en toen zweeg hij. ‘Wacht even.’

De redacteur wachtte, tikte met haar pen en wierp een blik op het

schrijfblok met de onderhandelingsstrategieën. Ze zouden aangepast moeten worden nu Tull...

‘Suzanne, ik moet ophangen,’ zei Bill. ‘Het gaat niet goed.’

‘Wat spijt me dat, Bill,’ zei ze. ‘Maar ik heb je advies nodig. Hij wil...’

‘Ik vertrouw je,’ zei hij. ‘Zorg voor het beste bod en houd hem bij ons.’

Hij hing op.

3

Om zes uur schopte Liu haar hakken uit en begon weer te ijsberen.

Dat had ze al een paar keer gedaan sinds ze Tull Alabasters officiële bod had gestuurd, een bedrag dat Hardaways goedkeuring miste omdat ze al sinds vanochtend niets meer van de uitgever had gehoord.

Zelfs haar sms'jes waren onbeantwoord gebleven.

Het is een goed bod, dacht de redacteur, die geen oog had voor de prachtige zonsondergang boven de Hudson. Nee, het is een geweldig bod voor de wereldwijde rechten. Wij hebben hem grootgemaakt. Ik heb hem grootgemaakt. Ik heb hem gered toen er geen enkele andere aanbieding was. Dat zal hij mee laten spelen, toch?

Er verstreek een uur. Het was donker. Ze hoorde andere medewerkers hun spullen pakken en vertrekken.

Liu wierp nog maar eens een blik op Tulls ingelijste boekomslagen: *Electric*, *Noon in Berlin* en *Doctor's Orders*.

Van elke titel waren miljoenen exemplaren verkocht, zelfs van *Electric*, dat hij had geschreven toen hij aan Harvard studeerde nadat hij eerst als rechercheur van de militaire politie bij de Naval Crime Investigative Service had gewerkt.

'Ik was de enige die indertijd je talent zag,' fluisterde Liu tegen Tulls recentste auteursfoto. 'Je staat bij me in het krijt, Thomas. En niet zo'n beetje ook. Mijn bod is geweldig, niemand zal royaler zijn dan ik. Dat weet je. Ik heb je alles gegeven, toch? Je weet dat ik...'

Haar telefoon zoemde twee keer. Ze liep erheen en zag dat het een sms van Tull was.

‘Je bent van mij, Thomas,’ zei ze terwijl ze het bericht opende. Nog voor ze het hele bericht had gelezen keerde Liu’s maag zich om.

‘Nee,’ fluisterde ze. ‘Dat kan niet.’

Terwijl ze Tull belde, voelde ze woede opkomen. Hij sprong meteen op de voicemail. ‘Bel me,’ zei ze. ‘Je moet me de gelegenheid geven om hierop te reageren. Je kunt me niet...’

De verbinding viel weg. De redacteur staarde naar haar telefoon, haar woede sloeg om in de blinde drift van een afgewezen vrouw.

‘Nee, nee, nee,’ zei ze terwijl ze opnieuw belde. Nadat de telefoon één keer was overgegaan, viel de verbinding weer weg.

Liu graaide haar jas en hakken bij elkaar. ‘Dit kan niet waar zijn! Je kunt me niet negeren, Thomas Tull! Je staat bij me in het krijt!’

De redacteur stormde de deur uit, ze liep door de gang en mompelde: ‘Hij zit in het Ritz. Thomas logeert altijd in het Ritz. Hij zal aan de bar zitten en...’

Er klonk glasgerinkel. Vanuit het tegenoverliggende hoekkantoor, bij het trappenhuis, klonk een gepijnigde kreet.

Liu hield haar passen in en keek op, ze hoorde verstikte geluiden van achter de openstaande deur komen. Ze haastte zich naar de deuropening en zag Hardaway snikkend en voorovergebogen achter zijn bureau zitten.

‘Bill?’ zei ze terwijl er een hol en onheilspellend gevoel in haar maag groeide. ‘Wat is er gebeurd?’

De uitgever keek naar haar op met een vertrokken gezicht en natte ogen. ‘Ze zijn dood,’ zei hij met een schorre stem. ‘Alle twee.’

‘Nee,’ riep ze uit en ze stapte het kantoor in. ‘Je moet kapot zijn. En Cynthia?’

‘In shock,’ zei hij. ‘Dat zijn we allebei. Het was onze laatste kans om kinderen te krijgen en... Ze is verdoofd, kon ik dat ook maar zijn.’

Liu slikte. ‘Ik weet dat dit niet het goede moment is om het over het bod te hebben dat ik heb gedaan, Bill.’

Hardaway keek haar uitdrukingsloos aan. ‘Hoeveel?’

‘Het doet er niet toe,’ zei Liu. ‘Hij heeft het niet geaccepteerd.’

Hij knipperde met zijn ogen. ‘Zeg me dat het niet waar is.’

‘Hij heeft een hoger bod gekregen. Eén boek. Elf punt twee miljoen voor de wereldwijde rechten.’

‘Elf punt twee?’ de uitgever klonk verbijsterd. ‘Maar dat is... waarom heb je geen twaalf geboden?’

‘Twaalf miljoen?’ zei ze kwaad. ‘We zouden bijna anderhalf miljoen hardcovers moeten verkopen om zo’n bedrag te...’

‘Nou en?’ snauwde Hardaway met een rood aangelopen gezicht. Hij stond op. ‘Je had met een tegenbod moeten komen.’

‘Er was geen gelegenheid voor een tegenbod, Bill,’ zei ze. ‘Zo waren zijn voorwaarden. Stuur me om vijf uur je beste bod, dat was het, en er kan er maar één de winnaar zijn. Dat probeerde ik je vanmorgen te vertellen, maar...’

‘Wat was jouw bod?’

‘Tien.’

‘Tien?’ riep hij uit, waarop hij haar minachtend aankeek. ‘Wilde je hem soms beledigen? Hem weggagen? De man die jouw carrière en deze uitgeverij heeft gemaakt? De man die...’

‘Nee, dat wilde ik niet,’ onderbrak ze hem schreeuwend. ‘En wij hebben hém gemaakt, Bill, en niet andersom. Ik dacht dat tien miljoen buitengewoon genereus was. Ik dacht dat...’

‘Dat heb je verkeerd gedacht,’ raasde Hardaway. ‘Op de ellendigste dag van mijn leven ben je de kip met de gouden eieren kwijtgeraakt, Suzanne. En daarom ben je bij dezen ontslagen!’

‘Ontslagen?’ zei ze geschokt op fluisterton. ‘Bill, dat kun je niet...’

‘Ik heb het net gedaan,’ zei hij koud. ‘Pak je spullen en maak dat je wegkomt. Ik wil vers bloed om me heen hebben voordat alles hier is afgestorven.’

TRIPLE CROSS

1

Een muur van rododendrons verhinderde dat passanten konden zien wat er op het terrein van een ruime hectare stond: een uitgestrekt wit landhuis met donkergroene rolluiken en een breed koetshuis dat vier auto's kon herbergen.

Hoewel het donker was, wist de moordenaar die onlangs door de media 'Family Man' was gedoopt dat alles achter de rododendrons een perfect plaatje vormde. De volle gazons waren zo precies geknipt dat ze tussen de glorieus ontluikende kleurenpracht van de bloembedden wel groene puzzelstukken leken.

Het sprinklersysteem treedt om vier uur in werking, dacht Family Man, die een blik op zijn telefoon wierp. Het was twee uur. Meer dan genoeg tijd.

Hij trok latexhandschoenen aan, zette de Ozonics-geurvernietiger aan die aan zijn riem hing – een apparaatje ter grootte van een pocketboek – en deed een ademhalingsmasker om, klapte de nachtkijker omlaag en trok tot slot de capuchon van zijn zwarte hazmat-pak over zijn hoofd. Family Man stak een gazon over naar het looppad waar het verdeelstation van het alarmsysteem naast stond.

Het was binnen zes minuten uitgeschakeld.

De moordenaar liep langs de achterkant van het huis, naar een scheidingswand bij het zwembad, en opende een deur met goed geoliede scharnieren.

Daarna vormde het slot van de kelderdeur geen enkel probleem, hij had genoeg technische vaardigheden om het binnen een minuut open te krijgen.

Na twee behoedzame stappen stond Family Man stil en luisterde een moment voordat hij in de kelder rondkeek. Er stond niets op de vloer, maar aan de muren hingen planken, en er stonden rekken met de artefacten van een burgerlijk gezin, goedgeorganiseerd en netjes gerangschikt, Martha Stewart zou het niet beter hebben gedaan.

Hij liep de trap op en wist dat hij zo dadelijk een kleine hal en een keuken zou aantreffen. En een hond, een oude labrador die Mike heette.

De moordenaar bleef voor de deur staan, trok het klittenband van een zak in het hazmat-pak los en haalde er een plastic zakje uit waar een bal van kaas en ansjovis in zat. Hij opende de deur, gooide het lokaas naar binnen en sloot de deur weer.

Family Man haalde langzaam adem terwijl hij naar het getik van de hondennagels op de hardhouten vloer luisterde. Zijn Ozonics-apparaat zoemde en vernietigde alle menselijke geursporen.

Mike snuffelde aan de deur, deed nog een paar stappen en slobberde het lokaas op.

Een kwartier later deed Family Man behoedzaam de deur open en betrad het huis. Hij hoorde het luide tikken van een antieke staande klok en het snurken van de hond, die vlak naast hem op de vloer lag. De moordenaar keek door de nachtkijker en nam de keuken in zich op.

Een roestvrijstalen koelkast van Coldspot, een Aga-zespitter. Een kookeiland met een dubbele spoelbak. Koperen pannen die aan het plafond hingen. Een Italiaans espressoapparaat.

Details die ertoe deden, toch? Natuurlijk deden ze dat. Ze vormden de essentie van alles.

Family Man was tevreden, alles verliep volgens plan. Hij trok het rugzakje van zijn schouders, haalde er een pistool uit, en begon aan het echte werk van deze avond.